

Detta borde filmas

RECENSION Doris Dahlin: Till mamma på mors dag
Ordfront

 Rekommendera

 8 personer rekommenderar detta. Bli den första bland dina vänner.

Elisabet är psykolog med egen mottagning i centrala Stockholm.

Välrenommerad, ofta anlitad som föreläsare. Håller kurser i krishantering för högt uppsatta chefer. Desto svårare har hon att hantera privatlivet och den mörka barndomshemlighet som trängts bort och som med hänsyn till presumtiva läsare inte bör röjas här. Detta kan dock sägas: sömnrubbingar leder vidare till utmattningsdepression och panikångestattacker.

Doris Dahlins bastanta roman, lägligt nog kallad "Till mamma på mors dag" växelberättar Elisabets historia med Resedas. Deras vägar har tangerat under uppväxtåren i den lilla norrländska staden (författaren härstammar från Härnösand) och ska nu, när bägge passerat femtioårsstrecket, av en slump korsas.

Fast mest handlar romanen – hör titeln – om de bägge kvinnornas förhållande till respektive mor: Resedas är nyss död, Elisabets levande men dement. På idéstadiet vill Dahlin samtidigt berätta en generell kvinnohistoria som inbegriper bortvalda barn och oklippta navelsträngar. Tigandet, konsten att vara till lags, tyst tassa omkring. Ha leendet placerat i ryggmärgen. Anpassningsförmågan och känslolvulkanerna som ryms därunder.

Istället för att kyssa maken Gustav, kirurgen, ligger Reseda – städerskans dotter, klassklätraren som bytt från Andersson till Ekedal och blivit ekonomichef minsann – på alla upptänkliga ställen med en sju och ett halvt år yngre vaktmästare.

Och det slår mig plötsligt att detta, snarare än en genomarbetad roman, är ett riktigt bra manus för en tv-serie om mogna kvinnor och mindre mogna män. Ett grundstoff som bottnar i olikartade erfarenheter och väl utmejslade detaljer och parallellt håller själva berättandet vid liv. Här finns kort sagt potential.

För om det är något finansiärer och producenter gillar så är det (väl?) glassiga och bekväma miljöer: Elisabets samtid rymmer Norrgavel och NK, Svenskt Tenn och tavlor av Ola Billgren, hennes dåtid morföräldrarnas bordsskick och matsilver, Bruno Mathsson-stolar och Josef Franks blommande kretong.

Hon bär den med sig, Elisabet – den korrekta inhemska smaken. Den rena och kontrollerade estetiken. Medan Reseda brottas med mammans porslinsfigurer och väldiskade glasskartonger tar sig Elisabet tid för en längre vistelse i Kalamata.

Trots den grekiska infärgningen, och anspelningarna på mytologiskt accepterade väverskor och gudinnor, är själva prosakonsten inte alltid helt övertygande – stundom slirar bildspråket, lite för ofta begränsas gestaltningen till resumé och referat.

Men som manus för ovan tänkta serie är detta 330 optimala sidor.

SE FLER BILDER

Fotograf: Ulla Montan

